

DE FAMILIE EN HET BIC-BOD

Ik kwam het huis binnen en trof mijn vrouw glimlachend aan.

Toen zag ik mijn zwager en zijn vrouw, allebei glimlachend.

Ten slotte vond ik mijn zonen, die met hun vrouwen uit Venetië waren gekomen, ook allemaal glimlachend.

En naast me stond mijn dochter.

Zij was de enige die niet glimlachte.

Ze vroegen me in de woonkamer te gaan zitten, in een fauteuil, bijna alsof ik een gast was in mijn eigen huis, en ze brachten me een koffie.

Iedereen glimlachte.

Even dacht ik dat we de loterij hadden gewonnen.

Maar ik heb nooit gegokt.

Ik ben al als geluksvogel geboren.

Er verstreken zo'n tien minuten en niemand zei iets.

Ik vroeg of ik naar de wc mocht, maar het verzoek werd geweigerd.

Wat gebeurde er waar ik niets van wist?

De intercom ging.

Giorgia nam op en draaide zich toen naar haar moeder.

"Zij is het. Ze is er al."

Toen de voordeur van het gebouw openging — we woonden op de eerste verdieping — ving mijn neus een bekend parfum op.

Ik kende het.

Maar waarom was het hier?

Ze kwam het huis binnen en begroette mijn vrouw met een simpel ciao.

Alleen dat al vertelde me dat dit niet hun eerste ontmoeting was, en een paar seconden later kreeg ik de bevestiging.

“Hallo, Nando. Heb je mijn brief ontvangen? Heb je de hotelrekening betaald? Onthoud: dit is nog niet voorbij.”

In die kamer waren meer mensen dan ik op sommige begrafenissen had gezien, en toch leefde ik nog.

Al was het misschien nog maar voor even.

Mijn vrouw vroeg me kalm te blijven, te ontspannen en te luisteren.

“Je weet niet wie Chanel werkelijk is.

Je denkt dat ze een tussenpersoon is, een Franse collega, de vrouw die jou en de zes aandeelhoudsters in Parijs begeleidde, degene die de contacten voor je legde, die al je bewegingen volgde, die je intiem uitdaagde en nooit een reactie kreeg.

Maar je weet niet wie ze werkelijk is.”

Allejezus, dacht ik.

Wat voor scenario hebben ze om me heen geschreven?

“Ze is de dochter van de grootaandeelhoudster, dezelfde vrouw met wier moeder je urenlang hebt gepraat.

Ze bleef al die tijd op de achtergrond.

Ze keek toe.

Ze luisterde.

Ze was de reserve.

En nu hebben ze de laatste kaart gespeeld.

De zevende.

We weten alles.

Het ongelooflijke aanbod dat ze je hebben gedaan.

Je weigering.

En er is iets wat we je allemaal samen willen zeggen.”

WE ZIJN TROTS OP JE

Mijn vrouw ging verder:

“Ik heb Chanel uitgelegd dat het me zelfs na drieëndertig jaar huwelijk nooit is gelukt je iets te laten doen wat je niet wilt.

Je bent koppig, lastig en soms onmogelijk.

Maar je bent ook een man met karakter en principes.

Geld is nooit jouw probleem geweest.

Alles begon als een manier om een herinnering te bewaren, niet om een bedrijf op te bouwen.

Anders had hij het project wel aan de krantenverkoper op de hoek verkocht.

Die betaalt meer dan Amazon voor mijn man, al weet ik niet zeker of hij familie is van Bezos.”

Iedereen lachte.

Toen de bijeenkomst ten einde liep en Chanel naar de deur ging, draaide ze zich nog één keer om.

“Zeg eens, Nando.

Waarom ben je in Parijs het beveiligingsteam kwijtgeraakt en heb je ons nooit laten weten waar je verbleef? Vooral omdat je naam in geen enkel Frans hotel

geregistreerd stond?”

Ik glimlachte.

“Om maar één reden.

Ik moest mezelf beschermen tegen zeven vrouwen.

Want zij zijn mijn zwakte.”

Ferdinando